

Üveg hercegnő

AZ ÉJFÉLI BÁL
FOLYTATÁSA

Jessica Day George

fine
selection

Jessica Day George

Üveg
hercegnő

AZ *ÉJFÉLI BÁL* FOLYTATÁSA

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2019

Prológus

— **T**ÖKÉLETES – állapította meg Corley széles mosollyal. Fogott egy serpenyő olvasztott üveget, és a feje fölé emelte a levegőben. – Igen, ezúttal minden tökéletes lesz.

Óvatosan megdöntötte az alacsony falú edényt, és a sziruphoz hasonló olvadék zöld zuhatagként kicsordult. Lassacskán folydogált le egy széles tálba, halványan és simán, majd Corley szeme előtt felfedte egy kék szemű és fekete hajú, fiatal lány képét, aki kicsiny, fehér főkötőt viselt. Éppen egy muszlinruhát vasalt, arcán zord komorsággal.

– Gyönyörű szép – jelentette ki a boszorkány. – És okos is. Csak éppen majdnem... elemészi a fájdalmas vesztesége. Tökéletes. Tárt karokkal jön majd hozzám a kis szépség. Most pedig lássuk a herceget!

Egy kissé megdöntötte a serpenyőt, még több folyékony üveget öntve ki, mire hirtelen felbukkant egy újabb kép. A magas, arany-
szőke és mélykék szemű ifjú éppen egy város utcáján nyargalt végig szemrevaló, szürke lován. Körülötte mély sóhajjal meg-megállt a sok fehérrép, de az ifjú, ügyet sem vetve rájuk, lovagolt tovább.

– Csinos hercegecske, mit sem sejt azonban a saját vonzerejéről – dorombolta Corley. – Milyen könnyű is volt idecsalogatni!

A sűrű, zöld olvadék megreszketett, és egy újabb arc vonásai bontakoztak ki. Fekete haj keretezte az arcát, porcelánfehér bőre és ibolyakék szeme volt. A fiatal lány szépségét csupán a kelletlen grimasz torzította el.

Corley érdeklődve figyelte, ahogyan a fintorgó lányt sorra csókolja és öleli egy egész sereg ifjú hölgyemény, nyilvánvalóan mind testvérek. Utolsóként két magas fiatalember zárta a karjába. Egyikük a kezébe nyomott egy zsákot, ami tele volt gyapjúgombolyagokkal, és a tetejéből egy pár hegyes kötötű állt ki. A lány végül felnevetett, és a másik fiatalember besegítette egy várakozó hintóba.

– Nocsak, nocsak! – Corley csettintett egyet a nyelvével, miután a gőzből már semmi sem rajzolódott ki többé. – Még egy érkezik? Jaj, nekem! Hát nem sikerül semmi könnyedén? De ugyan mit számít még egy kislány?

Vendég a háznál

EGYSZER CSAK KOPOGÁS HALLATSZOTT AZ AJTÓN, mire Pipacs kis híján leugrott az ágyáról. Mostanáig kényelmesen elterpeszkedve írogatott, de ijedtében megcsúszott a lúdtolla a papíron, és óriási tintapacákat hagyott az ikertestvérenek, Margarétának szánt levélen.

– Ó, a pokolba is! – Pipacs igyekezett felitatni a tintát a zseb-
kendőjével, mielőtt lefolyhatott volna a papírról a fehér ágytakaró-
ra. – Igen? Tessék!

Nem volt hozzászokva, hogy mások kopogjanak az ajtaján be-
lépés előtt, elvégre egész életében osztoznia kellett a hálószobáján
az ikertestvérevel és Orchideával. Ahogyan a Seadown-ház néma
csendje sem hatott rá legkevésbé sem megnyugtatón, csupán még
jobban kihangsúlyozta a legparányibb nyikorgást és suttogást is,
míg nem Pipacs már-már úgy érezte, hogy sosem fognak lecsilla-
podni az idegei.

Lady Margaret kukucskált be az ajtón. Generációjának leghíre-
sebb szépsége volt, és a kor mit sem halványított bájos külsején. Ha-
ja úgy fénylett, akár a polírozott fa, hatalmas barna szeme szikrázva

csillogott. Kedvesen a lányra mosolygott, aki még mindig kétségbeesetten igyekezett megmenteni a levelet bemocskolt zsebkendőjével.

– Remélem, nem ijesztettelek meg, kedvesem.

Pipacs évekkal korábban biztosan rávágta volna, hogy „de, nagyon is”, és méltatlankodva felmutatta volna a tönkretett levelet. Két legidősebb nővére, Rózsa és Lili azonban rendkívüli elszántsággal tanítgatta a tapintat és a diplomácia rejtelmeire, így csupán megrázta a fejét.

– Egyáltalán nem – válaszolta. – Segítség nélkül is sikerült elügyetlenkednem ezt a levelet.

Lady Margaret egészen bejött a szobába. Kivette Pipacs kezéből a tollat és a tintát, majd mindkettőt szó nélkül az íróasztalra helyezte. Pipacs szívébe belehasított a szégyen: valóban az íróasztalnál ülve kellene megalkotnia a leveleit, de hát olyan nehéz volt leszoknia arról, hogy kényelmesen heverészve írjon.

Lady Margaret megfogta az elegáns kis széket az íróasztalnál, majd az ágy felé fordítva letelepedett rá.

– Marianne azt mondja, hogy nem kívánsz részt venni a Thwaitebálon – jegyezte meg a ház úrnője elbűvölően dallamos hangján.

Pipacs egyáltalán nem csodálkozott, hogy éppen Bretonba küldték. Lady Margaret Seadown, a lány néhai édesanyjának az unokatestvére maga volt a megtestesült elegancia és finomság. Pipacs gyanította, hogy az édesapja, Gregor király abban a reményben tette hajóra, hogy ragad valamennyi a lányára Lady Margaret kifinomultságából.

Pipacs megpróbálta leküzdeni a hirtelen riadalmat, amit a bál puszta említése ébresztett a szívében, igyekezett uralkodni a hangján, és egyszerűen így felelt:

– Igazán sajnálom, Margaret kuzin, de én nem táncolok.

A ház úrnőjének homloka finom ráncokba szaladt.

– Ugyan, drágám! Az a kellemetlenség a cipellőkkel... – Befejezetlenül hagyta a gondolatot.

Pipacs fájdalmasan összerezett, öklébe szorítva a tintával áztatott zsebkendőt. Igen, az a régi „kellemetlenség” a cipellőkkel.

Amióta csak járni tudott, egészen tizenhárom éves koráig, kis híján minden éjszakát tánccal töltött. Táncolt, amíg a lábujjából vér nem serkent, és a szatécipellője cafatokra nem szakadt, tizenegy testvére pedig vele tartott. Mígnem végül Galen, aki most már a legidősebb nővére, Rózsa férje, megszabadította őket az átoktól, ami édesanyjuk meggondolatlan alkujával kezdődött tizenkilenc évvel korábban.

– *Tudok* táncolni – magyarázta Pipacs. – De jobban örülnék, ha nem kellene.

Soha többé, tette hozzá gondolatban.

Rózsa és Galen néhanapján táncoltak együtt odakinn a kertben, amihez Pipacs egy másik nővére, Ibolya rögtönzött könnyed muzsikát. Ám Vesztfálin királyi családja idestova három éve nem rendezett bált, sőt nem is vett részt semmiféle táncmulatságon, jóllehet vacsoraestekből, koncertekből és partikból nem volt náluk hiány, ahogyan az a rangjukhoz illett.

– Értem – felelte Lady Margaret.

Nyilvánvaló volt azonban, hogy egyáltalán nem érti. Senki sem értette. S bármennyire kedvelte is Pipacs az édesanyja elegáns unokatestvérét, mégsem világosíthatta fel.

Mire Galen közbelépése segített felszabadítani a családot, az egyház már vizsgálatot indított Pipacs és a nővérei ellen boszorkányság vádjával, és kilenc herceg veszítette életét. Csupán annyi volt

a vétük, hogy megpróbálták felfedni az átkos rejtélyt, mégpedig egy királyi menyasszony reményében, de a kegyetlen Kőbezárt király, akivel Pipacs édesanyja réges-régen alkut kötött, mindnyájukat megölte. Azóta az egész család – Gregor király, a tizenkét leánytestvér és Galen – egyetértett abban, hogy egyikük sem beszél többé az átokról vagy a Kőbezárt királyról.

– De kérlek, drágám! – győzködte Lady Margaret. – Fontold meg, hogy esetleg mégis részt veszel a bálon, ha nem is akarsz táncolni. A Thwaite házaspár igazán elbűvölő, és a társasági rendezvényeik felettébb divatosak. Csodálatos muzsikával, pompás étel-ekkel és finom, úri fiatalokkal, akikkel megismerkedhetsz. És nem szívesen hagynálak itthon senyvedni, miközben mi szórakozunk. – Az asszony keserves arcot vágott. – Én itthon maradnék veled, de Marianne szíve megszakadna, ha nem vehetne részt a bálon, és muszáj gardedámként elkísérnem.

Pipacsnak egy ideig gondolkodnia kellett a dolgon.

Meglehetősen hosszú ideig.

Más lányokkal (köztük több testvérével is) ellentétben nem volt egy nebánsvirág. Am élete java részében végtelen éjszakákon át volt kénytelen álmatlanul járni a táncot egy félig halandó király félig halandó fiainak a karján. Éppen ezért nem is őrzött kellemes emlékeket a bálozásról.

Nem engedhette azonban, hogy a régi félelme uralja az életét. A Bretonban töltött három hét alatt a Seadown család nem kevesebb mint hét bálba kapott meghívást, de mindegyiket visszautasították, mert nem akarták, hogy a vendégük magányosnak érezze magát. Pipacs ezúttal nem kérhette tiszta lelkiismerettel, hogy még egy bálról lemondjanak a szeszélye miatt. Egészen biztos volt abban, hogy a Thwaite család tagjai nem a megtestesült gonoszt

képviselik, és nem is próbálják meg elrabolni. Úgy döntött tehát, hogy elmegy, és jól fog szórakozni.

Még ha nem is tudja rászánni magát a tánra.

Hirtelen rádöbbsent, hogy visszafojtott lélegzettel hallgat, és nagyot sóhajtott.

– Elmegyek a bálba – felelte Lady Margaretnek. – De hálásan megköszönöm, ha megértik, hogy nem táncolok.

– Természetesen, drágám. – Lady Margaret ragyogó mosollyal megpaskolta a lány kezét. – Rögtön értesítem Marianne-t és Richardot. Hideget vacsorázunk, azután Gabrielle segít neked az öltözködésben.

A ház úrnője kilibeggett a szobából, Pipacs pedig félretette a szerencsétlenül járt zsebkendőt és levelet. Úgy döntött, hogy később ír a testvérének. Inkább kinyitotta a szekrényét, és egészen hátulról előhalászott két ruhát. Legidősebb nővére, Rózsa csináltatta őket neki.

– Szükséged lesz báli ruhákra – erősködött Rózsa.

– Eszem ágában sincs bállokba járni – vetette ellen Pipacs.

– Talán még magadat is sikerül meglepned – szolt közbe Galen.

– Barátokkal leszel körülvéve, bállokba akarsz majd járni velük...

– Sokatmondón felvonta a szemöldökét, miközben csendesen kötetgetett két parányi, fából faragott tűjével, olyan fonalból, ami alig volt vastagabb a cérnánál.

– Nem.

Rózsa azonban bepakoltatta a két ruhát a szolgálókkal a húga háta mögött. Pipacs pedig nem szándékozott elárulni neki, hogy most egyszerre hálás lett érte. Igazság szerint még abban sem volt biztos, hogy az ikertestvérének beszámol-e majd a bálról. Margaréta ugyanis valóságos dührohamban tört ki, valahányszor a nővéruk, Ibolya belekezdett egy *keringőbe* a zongorán.

Az ifjú bretoni hölgyek fehérret szoktak viselni az ünnepi eseményekre, amitől Pipacs mindig úgy érezte magát, akár egy hulla. Ennek tudatában az okos Rózsa könnyed, fehér muszlinból rendelte a ruhákat, eltérő színű szaténból készült alsószoknyával. Az egyik lila volt, amit a fehér muszlin levendulaszínre lágyított, míg a másik, mélykékben pompázó anyagot halványabb árnyalatra festette a ruha felső rétege. Az alsóruhák árnyalatához illő finom hímzés díszítette a szegélyeket és a dekoltázst. Pipacs lefektette a levendulaszínű báli ruhát az ágyára (miután gondosan ellenőrizte, hogy nem lett-e tintafoltos a takaró), és lement a földszintre. Egyszer csak rátört az éhség, ezért ki akarta deríteni, milyen hamar kerülhet sor a korai vacsorára.

Herceg

CHRISTIAN HERCEG tekintetét egyenesen előrszegezve lovagolt. Azt remélte, ha nem találkozik a pillantása egyik lányával sem azok közül, akik az utcákon ácsorogva figyelték az elhaladását, nem is követnek el semmiféle ostobaságot.

Nem színlelnek például ájulást a lova patái elé roskadva.

S nem is dobják felé a zsebkendőjüket abban a reményben, hogy megtartja emlékébe.

Amikor ez legutóbb előfordult, lova hirtelen megriadt a fehér, libegő keszkenő láttán, és Christian kis híján egy seregnyi reményteljes ifjú hölgyemény várakozó karjai közé zuhant. Szívesen lovagolt, mert szüksége volt rá, hogy egy rövid időre kiszabaduljon a palotából, távol a szüleitől és a tanáraitól, sohasem érezte azonban olyan pihentetőnek, mint ahogyan remélte.

Ezúttal még kevésbé tudott kikapcsolódni. Éppen úton volt az istálló felé, amikor az édesapja előbukkant a dolgozószobájából, és megígértette, hogy nyomban felkeresi, amint visszatér a palotába, mert beszélni kíván vele.

Christian a szokásosnál is hosszabban elnyújtotta a napi lovaglást, hogy húzza az időt.

Végül mély sóhajjal megállapította a nap állásából, hogy ha nem tér vissza hamarosan, az édesapja biztosan katonákat küld a nyomába, hogy megkeressék. Nem mintha fogoly lett volna, hanem mert szerették a szülei, törődtek vele, és aggódtak a biztonságáért.

Szüntelenül.

– Azért vagy még ma életben, mert féltünk téged – mondogatta Karl király nagy előszeretettel, valahányszor Christian megvádolta a szüleit, hogy túlságosan óvják mindentől. – Képzeld el, ha elküldtünk volna Vesztfálinba, bizonyára felemésztik a lelkedet azok a borzalmas lányok!

A történetek emlegetése mindig kényelmetlenül érintette Christiant. Amikor Vesztfálin királya kétségbeesetten könyörgött, hogy egy herceg segítsen megoldani a hercegnők elnyűtt báli cipellőinek rejtélyét, Christian lelkesen vállalkozni akart a feladatra. Szülei azonban nem engedték. Már a kezdetektől meg voltak győződve, hogy fekete mágia rejlik a titok mögött, és amikor híre jött, hogy a kudarcot vallott hercegek különös balesetekben lelték halálukat, Karl király házi őrizet alá helyezte Christiant. Nem volt hajlandó tétlenül túrni, hogy a fia elszökjön Vesztfálinba, és összeszűrje a leveket azokkal az „átokverte lányokkal”.

Nem mintha Christian házasságon törte volna a fejét. Elvégre akkoriban még csupán tizenöt éves volt. Sohasem járt azonban Dánföld határain túl, és az egész kihívás hihetetlenül izgalmas kalandnak hangzott.

Végül egy közkatona fejtette meg a rejtélyt, lovaggá is ütötték, és elnyerte a legidősebb hercegnő kezét. A vakmerő fickó egy hímzőkerettel vagy más hasonló furcsa holmival oldotta meg a gondot, bár Christiannak voltak kétségei a történetnek ezzel a részével kapcsolatban.

A palotába visszatérve maga csutakolta le a lovát, megpróbálva még tovább elodázní a beszélgetést. Végül mégis felment, hogy piszkos lovaglóruháját levetve átöltözzön, megmossa az arcát, és a haját is megfésülje, amiről megállapította, hogy bizony vágásra szorul. Azután az apja keresésére indult. A király mégsem a dolgozószobájában volt, hanem a palota tetején várt rá, ahol egy távcső állt a királyi lobogót tartó zászlórúd mellett.

– Látod ezt? – Karl király a kikötőre irányította a távcsövet, majd intett Christiannak, hogy nézzen bele.

A herceg engedelmeskedett.

– A kikötő – állapította meg.

– Tudom, hogy ott a kikötő, Christian – válaszolta türelmesen az apja. – A hajókat nézd meg!

– Két tüzérségi hadihajót látok a flottánkból és egy kereskedőhajót Norvigából – jelentette a fiatalember, aki nem értette, hová akar kilyukadni az édesapja.

– Na és ott, balra a norvigai hajótól?

– Bretoninak látszik. – Christian egy pillanatra elhúzódott a távcsőtől, hogy pislogjon egyet, majd újra belenézett. – Igen, egy bretoni gálya. Mégpedig a királyi flottából.

– Nagyszerű. – Karl király helyeslőn bólintott. – Tegnap fogadtam a bretoni nagykövetet. A jelek szerint Rupert királynak akad néhány elképzelése Iónia jövőjét illetően. – A király felnevetett. – Milyen mulatságos, nem igaz? Amikor Bretonnak jól megy a sora, semmi sem létezik a saját szigetükön kívül, de ha a legcsekélyebb zűrzavar történik is, hirtelen Iónia minden nemzetének össze kell fognia.

Christiannak sejtelme sem volt, miként válaszoljon az apja szavaira, így továbbra is elmélyülten szemlélte a kikötőt a távcsövön

keresztül. A gyomra viszont egyre erősebb görcsbe rándult, mert tudta jól, hogy a Bretonból érkezett hírnek valamiképpen hozzá is köze van.

– Vesztfálin és Analúzia véres háborúja nem volt leányálom – folytatta Karl király. – Rengeteg életet követelt, és sok rossz vért szült a korábbi szövetségesek között. Aztán ott volt az a kínos bonyodalom Gregor gágogó lányaival és a lépten-nyomon fűbe harapó hercegekkel.

Már megint a vesztfálini hercegnők. Christian tarkóján felborzolódtott a szőr.

– Sok régi szövetségnek van szüksége megújításra – magyarázta az apja. – Rupert meglehetősen aggódik a helyzet miatt, és tisztában vagyok azzal, hogy Francesco, Spánia királya már egy ideje ugyanezt hangoztatja. Néhány hivatalos látogatás és ajándékcserre biztosan sokat számítana.

– Talán azt szeretnéd, hogy küldjek ajándékot George hercegnek? – Christian korábban már találkozott egyszer a bretoni trón örökösével. Kedves fickónak találta, bár talán egy kicsit túlságosan is rajongott a rókavadászatért. – Küldhetnék neki egy új lovaglóstort vagy ilyesmit.

Az édesapja azonban a fejét rázta.

– Nos... – Karl király habozott. – Úgy gondolom, ha vinni szeretnél ajándékot George hercegnek, megteheted. De nem pontosan ez a célunk.

Christian szíve eszeveszetten kalapált.

– Még hogy *vigyek* ajándékot? Azt akarod, hogy *Bretonba* menjek? – szaladt ki a kérdés a hitetlenkedő herceg száján.

Karl király bólintott, kényelmetlenül feszegve.

Christian tátott szájjal meredt az apjára. Egyszer már járt Bretonban, gyermekkorában, és egyszer Analúziában is a háború előtt, ám azóta még azért is meg kellett küzdenie, hogy a palota területét elhagyhassa. Most pedig el akarja küldeni az édesapja Bretonba?

– Miért? Miért éppen most?

– Mert muszáj – felelte egyszerűen a király. – Amint már mondtam, a háború óta nincs minden rendjén Iónia nemzetei között, és a vesztfálini hercegnők egy fikarcnyit sem segítettek a bajunkon. Ideje bizonyosságát adnunk a szomszédainknak, hogy bízunk egymásban...

– Mert bízunk? – vágott közbe Christian.

A király arcán komorság tükröződött.

– Úgy teszünk, mintha bíznánk – válaszolta. – És úgy teszünk, mintha nem járna mindenkinek ugyanaz a fejében: hogy a rengeteg herceg halálával sok ország került szorult helyzetbe. Tudod, nem mindegyik szerencsétlenül járt herceg volt második fiú. Helvécia egyetlen örökösét küldte a halálba, és a soron következő örökös egy unokatestvér fia. Hacsak Marcus úgy nem határoz, hogy Vesztfálin példáját követve társuralkodóknak kiáltja ki a lányát és a jövődöbeli férjét.

– Kihez tervez férjhez menni? – kérdezte Christian a homlokát ráncolva. A tanítói gondosan a fejébe verték minden ióniai királyi család tagjainak a nevét, de a számtalan ifjú hercegnő neve mintha mindig összemosódott volna a fejében.

– Egyelőre senkihez, és éppen ettől olyan tökéletes Rupert kis terve. Egy ideig kicserélgetjük egymás között a lányainkat és a fiainkat: téged Bretonba küldünk, George Analúziába utazik, Analúzia ifjú Henri hercege pedig hozzánk látogat. Látszólag pusztán az a

cél, hogy barátságok szülessenek a következő generációban, de ha az ember a felszín alá néz, könnyen megláthatja, hogy valójában egy grandiózus házasságszerző mesterkedésről van szó.

– Micsoda?!

– Úgy bizony – nevetett Karl király. – Gondolj csak bele! George nem sokkal az érkezésed után útra kel Analúziába, és akkor ki leszel szolgáltatva a húgai és az unokatestvérei kénye-kedvének. Az ünnepekre haza fogsz térni, hogy együtt lehess a családdoddal. Anyád ragaszkodott hozzá. Az új év beköszöntével viszont lehetséges, hogy elküldelek Spániába vagy Belgiába, nemrégén menesztettünk hozzájuk futárokat. Akad néhány szépséges ifjú hölgy azokban az udvarokban, és te, fiam, immár olyan korba léptél, amikor illene elgondolkodnod egy királyi frigyről.

Christian hirtelen úgy elszédült, mintha kirántották volna a lába alól a talajt. Alig néhány óra leforgása alatt átesett a ló egyik oldaláról a másikra: az imént még úgy érezte, hogy a szülei valósággal megfojtják féltő gondoskodásukkal, most pedig mintha egyenesen a farkasok elé vetették volna. Teljesen egyedül lesz egy vadidegen országban, ahol majd elvárják tőle, hogy társalogjon és flörtöljön, sőt akár feleségül is vegyen valamilyen butuska hercegnőcskét.

Ha pedig kudarcot vall, kitörhet egy újabb háború.

Még álmában sem gondolta volna, hogy ilyesmiről akar beszélni vele az apja. Christian rácsapott a távcső oldalára, majd figyelte, ahogyan sebesen körbeforog háromlábú állványán. Igazi kalandot ajánlottak fel neki, de vajon olyasféle kalandot-e, amibe örömmel vág bele? Szó sem volt lóháton, puskákkal vívott csatákról, csupán maszkabálokról és kerti partikról.

Karl király tekintete ellágyult, és kezét a herceg vállára fektette.

– Fiam, meg kell tenned értünk! Tudod jól, hogy anyáddal egész életedben még a széltől is igyekeztünk megóvni. – Egyszerre érdes lett a hangja, majd kurtán felnevetett. – Jól van, olyanok voltunk, mint a kotlós a csibéjével. De csak mert te vagy az egyetlen fiunk, és szeretünk téged. Nem könnyű döntés elküldeni a trónörököszt egy idegen földre, de a húgaid még túlságosan fiatalok. Édesanyád és én... nos, egész éjszaka fel és alá járkáltunk, hogy mitévők legyünk. És úgy véljük, hogy ez a helyes út. – A király egy pillanatra leszegte a tekintetét. – Ha mégsem tudod rávenni magad, hogy Bretonba utazz, akkor más megoldást keresünk. – Azzal vágott egy fájdalmas grimaszt.

Vigasztaló volt a tudat, hogy a szülei is nehezen hozták meg a döntést. Egy pillanatra megfordult Christian fejében az elvetemült gondolat, hogy csak meg akarnak szabadulni tőle.

Vége azonban esélyt kapott arra, hogy utazhasson. Ha nem is oda, és nem is úgy, ahogyan az álmaiban szerepelt, még ez is több volt a semminél.

– Elmegyek – felelte végül.

Az apja kemény, férfias ölelésbe zárta.

– Jó fiú vagy.

Bál

PIPACS AZON NYOMBAN MEGBÁNTA, hogy részt vesz a bálon, amint átléptek a Thwaite-palota küszöbén. A tánc már megkezdődött, és muzsika áradt kifelé a lépcsőkön, amitől Marianne olyan izgatott lett, hogy megragadta Pipacs karját. A házigazdák a lépcsősor tetején álltak, hogy udvariasan fogadják a vendégeiket, és nagy örömmel üdvözölték Pipacsot, a rejtélyes, idegen hercegnőt.

– Ó, fenség! – áradozott Lady Thwaite. – Micsoda megtiszteltetés, hogy csatlakozik hozzánk! Biztosra veszem, hogy betelik a táncrendje, mielőtt még egyáltalán a székéhez érne.

Pipacs legszívesebben a föld alá süllyedt volna, miközben az előcsarnokban gyülekező vendégek megfordultak, hogy alaposan megbámulják, de csak mosolyogva biccentett feléjük. Akkor Marianne kibökte a nagy hírt, hogy Pipacs nem akar táncolni, majd tíz percen keresztül magyarázkodtak, hogy egyáltalán nem beteg, és tényleg nagyon szeretett volna eljönni a bálba, hálásan megköszönve nagylelkű vendéglátóiknak a meghívást. Pipacs végül már úgy érezte, hogy sokkal inkább védekezően vicсорog az összegyűltekre, mintsem kedvesen mosolyog.

Amikor beléptek a bálterembe, újra elkezdődött az egész tortúra. Egy inas fontoskodva a hölgyekhez sietett, hogy átnyújtsa nekik a táncrendjüket, és teljesen összezavarodott, amikor Lady Margaret és Marianne is elvett egyet, Pipacs azonban nem kért. Találtak maguknak ülőhelyet az egyik fal mellett, a Seadown család barátaihoz közel, majd szép sorban jönni kezdtek a fiatal emberek, hogy felírják a nevüket a kártyájukra. Pipacs megint csak kénytelen volt nemet mondani a táncra, bal karját felemelve mutatta, hogy nem fityeg táncrend kesztyűbe bújtatott kezének csuklóján.

– De az én kedvemért bizonyára kivételt tesz – duruzsolta egy herceg fia, és flörtölve rebegtette szempilláját a hercegnőre.

– Talán belement valami a szemébe? – Pipacs igyekezett aggodalmas arckifejezést ölteni.

– Ööö... nem. – A fiatal ember megszégyenülten elhátrált, Pipacs pedig igyekezett leküzdeni a szívébe hasító büntudatot.

Könnyű kijelenteni, hogy nem a világ vége, ha az ember lánya úgy dönt, hogy nem óhajt táncolni egy bálban, gondolta Pipacs, de a bálterembe érve már egészen más fényben tűnik fel a helyzet. Amikor Marianne a táncparkettre lépett első partnere karján, Pipacs igyekezett mosolyogni, mintha nem érezné elhagyatottnak és magányosnak magát. Lord Richard és Lady Margaret, akik imádtak táncolni, szintén csatlakoztak a párokhoz, miután megnyugtatta őket, hogy minden rendben van.

Ám egyáltalán nem volt rendben.

A körülötte lévő asszonyok levendulavíz-illatot árasztottak (amit mindig is gyűlölt), és a teremben mindenki őt bámulta, szájukat a kezük mögé rejtve sugdolóztak. Veszfálinban, tizenegy testvérével körülvéve, sohasem keltett efféle feltűnést. Ám a Bretonban vendégeskedő, idegen hercegnő rengeteg pletykára adott okot. Az idegen

hercegnő, aki ismeretlen okokból nem hajlandó a táncparketre lépni, még érdekesebb beszédtemát szolgáltatott.

Lady Thwaite, akinek időközben sikerült elszabadulnia a vendégek fogadásától, egy pillanattal később Pipacshoz lépett.

– Királyi fenség, bemutatathatom önnek Hinderdale hercegnőt?

– mutatott a ház úrnője a mellette várakozó asszonyra, akinek az alakja meglehetősen riasztó módon egy hajó orrára emlékeztetett.

Pipacs megrázta a feléje nyújtott kezét.

– Nagyon örvendek.

– Lészemlől asz ölöm – felelte a hercegnő, lebámulva tekintélyes méretű orra mentén a lányra.

Lady Thwaite továbbsétált, hogy gondoskodjon a többi vendégéről, magára hagyva Pipacst a hercegnővel, hogy ismerkedjenek meg. A hercegnő lassú, vontatott stílusban beszélt, így a lány kénytelen volt minden idegszálával a beszélgetésre összpontosítani. Hároméves kora óta tanulta a bretoni nyelvet, de a nevelőnője mindig tökéletes kiejtést és nyelvtant használt.

Hinderdale hercegnővel ellentétben.

– Fula egy leányszó maga, Pippanc helszegnő – jegyezte meg a hercegnő. – I-itt fan Bletonban, temédek ifjú-ú embellel külülféfe, ész nem akal tá-ánszolni.

– Ó! – mondta Pipacs, miután sikerült megfejtenie a szavak jelentését. – Nem. Tényleg nem tá-ánsz... táncolok.

– Mi-iélt nem? – A hercegnő felvonta túlságosan is vékony szemöldökét.

Mert az anyám, a testvéreim és én egy átok miatt kénytelenek voltunk egy gonosz király kénye-kezdvére táncolni, gondolta Pipacs. Megigazította nyakán a selyemből kötött pántot.

– Nem érdekel a tánc – bökte ki végül.

– Még hogy nem éldeklí a tánsz? – Az asszonyság arcszíne rögvest lilára váltott. – Allfred helsing a kelesztíam volt!

Hinderdale hercegnő felbőszülten elviharzott, faképnél hagyva az égő arcú Pipacsot, akinek hirtelen a torkába ugrott a szíve.

– Alfred – mormolta a lány az orra alatt. – Párbaj? Vagy talán lovas baleset? Igen... Alfred volt a lóbolond.

Fél kezével eltakarta a szemét, majd nyomban le is kapta, mert eszébe jutott, hogy a vendégek árgus szemmel figyelik, és összesúgnak a legyezőjük mögött.

Alfred, Rupert király néhai fia Vesztfálinba utazott, hogy felfedje a cafatokra táncolt cipellők rejtélyét, de kudarcot vallott, majd Bretonba való visszatérése után egy héttel meghalt valamiféle balesetben. Ostoba és hiú fiatalember volt, semmivel sem rosszabb azonban számos másik elkényeztetett hercegnél.

Éppen Alfred miatt küldték Pipacsot Bretonba. A fia halálát követően a gyászoló Rupert király boszorkányságról és ármánykodásról szóló híresztelésekbe kezdett a vesztfálíni királyi udvarral kapcsolatban, és a pletykák bizony még mindig közzájón forogtak.

Ám mivel a cipellők rejtélye időközben megoldódott (bár a megoldás nem került széles körben nyilvánosságra), és három év telt el eseménytelenül, Rupert és Gregor végül kénytelen volt békességre jutni, és Rupert előállt a királyi csemeték cseréjét szorgalmazó csodás tervével, hogy megerősítsék a szövetségeket Iónia nemzetei között.

S kinek kellett elsőként elhagynia a családját és az otthonát? Pipacsnak. Gregor király mihamarabb ki akarta békíteni királyi szomszédait, így hát felajánlotta az összes még hajadon leányát. Pipacs és Margaréta hiába könyörögtek, hogy együtt mehessenek látogatóba, senki sem óhajtott két titokzatos vesztfálíni hercegnőt befogadni egyszerre. Szívszakasztó érzés volt, hogy hátra kell hagynia az

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

ikertestvérét, de nem irigyelte Margarétát sem, aki végül Venenciát húzta ki a kalapból.

Margaréta ki nem állhatta a hajókat, és a párás levegőtől begöndörödött a haja, márpedig Venencia utcáit kő helyett víz borítja. Pipacsnak írott első levelében hisztérikus szavakkal ecsetelte az átélt borzalmakat, borzas hajtincseitől kezdve a reszketeg gondolákon át az ételekig, bár Pipacs fennen hangoztatta, hogy a bretoni étrend sokkal rettenetesebb.

– Jól érzi magát? – Egy magas fiatalember észrevette, hogy Pipacs megborzong, ezért odasietett hozzá. „Mindenki csak Dickonnak szólít” Richard volt, a Thwaite házaspár, vagyis a házigazdák tizennyolc esztendő, barátságos fia.

– Éppen füstölt hal és véres hurka járt a fejemben – bökte ki Pipacs gondolkodás nélkül, majd végtelenül ostobának érezve magát az ajkába harapott.

Dickon döbbenten hátralépett.

– Értem. Már attól félttem, hogy esetleg unatkozik itt egyedül üldögélve, de a jelek szerint remekül el tudja szórakoztatni magát. – Rövid meghajlással indulni készült. Mostanáig ugyanis Pipacs széke körül időzött, várva a lehetőséget, hogy elcsíphesse Marianne-t egy beszélgetésre, akivel aznap este már kétszer is táncolt.

– Várjon! – Pipacs kinyújtotta a kezét.

Igenis szörnyen unatkozott, és sokkal jobban feszengett, mint valaha is képzelte volna. Ráadásul semmi kedvet nem érzett egy újabb összetűzéshez még egy olyan méltatlankodó matrónával sem, mint Hinderdale hercegnő.

– Igen, fenség?

– Hm... most hová készül?

A fiatalember habozott.